

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/295/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213904
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312213904.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská A., H. C. G. G. E. E. A., E. E. Ž. U.G. XX, R., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 9.2.2015, č. k. 44C/130/2012-401, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 9.2.2015, č. k. 44C/130/2012-401 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Pod sp. zn. 44C/130/2012 súd prvého stupňa rozhodoval o veciach vedených na tamojšom súde pod sp. zn. 44C/130/2012, 44C/131/2012, 44C/132/2012, 44C/133/2012, 44C/147/2012, 44C/149/2012, 44C/150/2012, 44C/169/2012, spojených na spoločné konanie uznesením č. k. 44C/130/2012-22 zo dňa 7.8.2013 (právoplatným dňa 13.8.2013).

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrhy žalobcu, ktorými sa vo všetkých spojených konaniach domáhal voči žalovanému zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tvrdiac, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento nerozhodol v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote od doručenia jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. c), § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku - zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len EP) a § 44 ods. 6 EP

platného v čase začatia exekučných konaní, pričom dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný. Súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním exekučnými spismi mal za zistené, že exekučné konania sa začali pred 1.9.2005, kedy platná právna úprava neustanovovala povinnosť exekučnému súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu. Preto súd nebol povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora, tak ako to tvrdil žalobca. Nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia EP. Pokiaľ by súd považoval za nesprávny úradný postup skutočnosť, že exekučný súd

konal so zbytočnými prietrahmi, teda nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody nie je dôvodný ani v tomto prípade. Žalobca je povinný preukázať vznik ním uplatnenej škody v dôsledku vytykaného nesprávneho úradného postupu. Okrem toho, všeobecný súd nie je v konaní o náhradu škody pri výkone verejnej moci oprávnený skonštatovať prietahy, na to je oprávnený len Ústavný súd alebo predseda súdu, pričom žalobca nevyužil tento prostriedok nápravy. Majetková škoda uplatnená žalobcom mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov. Nutnosť spravovať pohľadávku žalobcu ako oprávneného podľa súdu zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený bol nútený vymáhať pohľadávku formou exekúcie. Žalobca v konaní skutočnú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré podľa neho uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom, súdu ani ničím a nijako nepreukázal. Paušalizáciu vecných nákladov súd nepovažoval za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Navyše, pôvodný exekútor vykonával úkony v predmetných exekučných veciach až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora, keďže účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostali zachované. Žalobca dôkazne nepreukázal ani tvrdenú nemajetkovú ujmu. Súd tiež dospel k záveru, že v tomto konaní absentuje príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou a vyčíslenou škodou a nemajetkovou ujmu a postupom súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora. Pretože žalobca predloženými listinnými dôkazmi nepreukázal súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok tejto zodpovednosti, nepreukázal vznik a výšku uplatnených nárokov titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom, a teda ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, súd jeho žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a keďže úspešnému žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, a ani si ich neuplatnil, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. V danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Žalobca tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje a v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Mal za to, že právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný

postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že v konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané Y. O., žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bol názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok Okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu. Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 8.3.2016.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p.. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Čo sa týka odvolacích námietok, odvolací súd musí konštatovať, že odvolanie žalobcu je obsahovo zhodné s odvolaniami podanými v iných obdobných veciach (formulárové odvolanie), a to napriek tomu, že mnohé jeho procesno-právne odvolacie námietky sa k tejto veci vôbec nevzťahujú.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. K argumentácii žalobcu odvolací súd preto uvádza, že ako nadriadený súd o námietkach zaujatosti uplatnených žalobcom, a tým aj o jeho žiadostiach prikázať veci inému súdu z dôvodu zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava III (o návrhoch na prikázanie veci z dôvodu nutnosti), už právoplatne rozhodol svojimi uzneseniami Krajský súd v Bratislave č. k. 2NcC/241/2012-16 zo dňa 24.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pod sp. zn. 44C/130/2012), č. k. 9NcC/254/2012-14 zo dňa 25.10.2012 (týkajúce sa konania pôvodne - pred spojením veci - vedeného pod sp. zn. 44C/131/2012), č. k. 2NcC/239/2012-16 zo dňa 24.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/132/2012), č. k. 9NcC/253/2012-13 zo dňa 25.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/133/2012), č. k. 11NcC/276/2012-14 zo dňa 29.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/147/2012), č. k. 11NcC/278/2012-14 zo dňa 29.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/149/2012), č. k. 14NcC/275/2012-13 zo dňa 23.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/150/2012), č. k. 5NcC/293/2012-13 zo dňa 26.10.2012 (týkajúce sa konania vedeného pred spojením veci pod sp. zn. 44C/169/2012), tak, že vec prejednávajúcu (zákonnú) sudkyňu C.. N. H. nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania veci ani v jednom z týchto konaní. Všetky tieto uznesenia boli doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 6.3.2013. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorých nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Neobstojí preto námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Neobstojí ani námietka, že súd prvého stupňa porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Ako vyplýva zo spisu, vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 21.8.2013 bolo riadne zaslané žalobcovi; jeho právny zástupca ho prevzal dňa 10.10.2013. Súd prvého stupňa stanovil vo veci prvý termín pojednávania na deň 14.4.2014 o 11,30 hod.. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 19.3.2014. Žalobca, ani jeho právny zástupca, sa však na pojednávanie nedostavili. E-mailovým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.4.2014 (č. l. 50-53 spisu), navrhol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu

pojednávaniu zrušiť a konanie prerušiť. Dôvodom tohto návrhu žalobcu bolo podanie sťažnosti na Ústavný súd SR v predmetnej veci. Sťažnosťou (č. I. 54) napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2NcC/241/2012 a domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadostučinenia v sume 500,- eur, ako aj zrušenia rozhodnutia zo dňa 24.10.2012, sp. zn. 2NcC/241/2012 a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie. Pojednávaniu súd prvého stupňa preto odročil na neurčito s tým, že rozhodne o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Uznesením zo dňa 23.5.2014, č. k. 44C/130/2012-353 súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s tým, že o predmetnej ústavnej sťažnosti už Ústavný súd SR rozhodol uznesením zo dňa 12.12.2013, č. k. IV. ÚS 694/2013-10 tak, že sťažnosť žalobcu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. O odvolaní žalobcu proti uzneseniu zo dňa 23.5.2014, č. k. 44C/130/2012-353 rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 6.11.2014, č. k. 5Co/538/2014-377 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Toto uznesenie odvolacieho súdu bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 4.12.2014 spolu s predvolaním na pojednávanie konané dňa 9.2.2015 o 10,00 hod. (č.l. 379 spisu). Žalobca, ani jeho právny zástupca, sa ani na toto pojednávanie nedostavili. Elektronickým podaním (e-mailom) doručeným súdu prvého stupňa dňa 9.2.2015 (č. I. 384 spisu), opätovne navrhol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu pojednávanie zrušiť a konanie prerušiť z dôvodu podania sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2NcC/241/2012. Zároveň v ňom uviedol, súdu zaslal aj návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Odvolací súd musí konštatovať, že návrh žalobcu na prerušenie konania z uvedeného dôvodu sa v spise vôbec nenachádza. Taktiež dôvod, pre ktorý žalobca opakovane požiadal o zrušenie pojednávania „až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu“, nemal akýkoľvek vecný a právny základ, pretože ich žalobca podal v čase (11.4.2014 a 9.2.2015), keď o jeho ústavnej sťažnosti už Ústavný súd SR rozhodol. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené, a nepochybil, keď dňa 9.2.2015 spojené veci prejednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Je tiež zrejmé, že žalobca mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania. Mal tiež možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, prípadne navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. Ostal však nečinný. O realizáciu svojich procesných práv v rámci súdneho pojednávania sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Súd prvého stupňa nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu bol v súlade s ustanoveniami procesnej normy, a preto ho nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi na spravodlivý súdny proces a práva na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom. Súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie, pretože žalobca v tomto smere ani nemal žiadne návrhy. Preto súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. povinný prihliadnúť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Žiadne práva žalobcu tak postupom súdu prvého stupňa neboli porušené.

Neobstojí ani námietka o údajnej nepreskúmateľnosti rozsudku. Súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o hmotnoprávnu argumentáciu, ktorú jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.